

In Memoriam Zuster Wilma Hoytink, voorgelezen door Witte Zr Tiny Holscher tijdens de uitvaart op 19 december 2017 in Klooster Terhaghe, Eindhoven.

Beste familie, bekenden, medezusters, zusters van Liefde, medebewoners, personeel en vrijwilligers,

Wij zijn hier bijeengekomen om onze Zuster Wilma uitgeleide te doen. De laatste tijd was zij erg verzwakt door ziekte en ongemakken en was afhankelijk van zorg en verpleging. Op woensdag 13 December is zij in alle rust vredig van ons heen gegaan in het bijzijn van haar zus en schoonzus, haar Heer tegemoet.

In haar levensverhaal beschrijft zij haar jeugd en begint zij met: "Ik ben afkomstig uit een groot boerengezin in de Gelderse Achterhoek. Ik was het zesde kind in het gezin. Nadat er nog een broer en zusje geboren waren, stierf mijn moeder toen ik 5 jaar jong was. Vader hertrouwde en er kwam opnieuw gezinsuitbreiding tot het getal van 14: acht broers en vijf zussen. We hadden een onbezorgde jeugd ook al was het hard werken op de boerderij. Daarbij had vader nog een handel in wilde paarden die getemd moesten worden. In de oorlog hadden we er nog een gezin van 14 bij, die hun intrek namen in de nieuwe, net gebouwde, kippenschuur, "Villa Tok Tok" genoemd. Gelukkig hadden wij genoeg te eten omdat er nogal eens clandestien geslacht werd en dus konden we veel mensen helpen".

"Ik had het voorrecht om te gaan studeren voor onderwijzeres", schreef zij. "Na twee jaar in het pensionaat moesten alle leerlingen vertrekken vanwege de bombardementen en beschietingen op treinen gedurende de oorlog. Op deze kostschool hoorde ik een pater praten over de missie in Afrika en de Witte Zusters. Dit sprak mij zo aan dat ik dolgraag naar Afrika wilde om daar de 'donkere' mensen te gaan helpen. Een tijdje ben ik toen hulp in de huishouding geweest waar ik met veel plezier met andere dames heb gewerkt. Toen mij oudste zus ging trouwen, moest ik thuiskomen om te helpen in het gezin. Ik had verkering, las veel boeken en volgde schriftelijke cursussen als bijscholing. Maar mijn roeping werd steeds duidelijker, ik wilde naar Afrika".

Wilma kende de Witte zusters niet, maar vond het adres op een missiekalender. Na de eerste kennismaking in Boxtel en Maarn wist zij het zeker, dit was haar roeping. Haar vader vond haar echter nog te jong en wilde dat ze twee jaar zou wachten. Dat was een grote tegenvaller voor haar en zij vond troost bij de Icoon van O.L. Vrouw van Altijdurende Bijstand, maar op 13 September 1950 vertrok zij naar het Postulaat in Maarn. Na het noviciaat in Esch deed zij haar eerst geloften in 1952 en vertrok naar Algiers voor een aansluitend vormingsjaar.

Terug in Nederland deed zij eerst nog de tweejarige huishoudschool en ging naar Engeland om de Engelse onderwijsmethodes te leren en ontving de bevoegdheid als onderwijzeres,

waarna ze eind 1954 vertrok naar Tanzania. Ze werd benoemd voor Kashozi om Kiswahili te leren en huishoudonderwijs te geven. Vervolgens werkte ze als lerares in de huishoudkunde op verschillende posten: Naigando, Kashozi, Kagunguli en uiteindelijk naar Sumwe om ook daar les te geven.

In 1960 werd zij teruggestuurd naar Nederland om in Maarn onderricht te geven aan de postulanten. Zij zelf volgde ondertussen schriftelijke cursussen in Bijbel, Kerkgeschiedenis en Godsdienst A en B en zelfs een cursus Latijn. Een jaar later ging zij naar Esch, werd daar benoemd als assistente en gaf les aan de novicen. In 1964 ging zij naar Bodeghem voor het derde jaar en in augustus 1965 mocht zij weer vertrekken naar haar geliefde Tanzania, werd overste in Kagondo, deed sociaal werk en gaf les in catechese. Na twee jaar werd zij benoemd voor Kasulu om in het Catechetical Institute aan catechisten les te geven, en ook aan hun vrouwen, waar zij tot haar verlof in 1977 met veel plezier heeft mogen werken.

Na twee maanden verlof in Nederland ging zij voor studie naar het seminarie in Totteridge in Engeland voor bijscholing in Bijbel, Moraaltheologie en de Sacramenten, om daarna weer terug te keren naar Kasulu en in 1979 naar Tabora om les in godsdienst aan de middelbare school te geven. Vanwege ziekte kwam zij in 1983 terug naar Nederland voor medische behandeling. Pas vijf jaar later kon zij weer terugkeren naar Tabora om haar lessen in catechese te hervatten tot 1994.

In dat jaar keerde ze definitief terug naar Nederland en kwam in Esch terecht, waar ze administratief werk deed en de archieven op orde bracht. Dit laatste is van onschatbare waarde geweest voor de Congregatie en dit heeft ze dan ook zeer zorgvuldig volbracht, toen ze de dossiers afleverde bij het Erfgoedcentrum Nederlands Kloosterleven in St. Agatha. Mede door haar werk hebben we daar nu onze tentoonstelling De Witte Karavaan kunnen presenteren ter gelegenheid ons 150-jarig bestaan, tezamen met de Witte Paters. Dat Wilma een archivaris was in hart en nieren, kon je ook zien aan alles wat ze in haar kamer bewaarde, niks gooide ze weg....

In 2005 verhuisde ze naar Klooster Terhaghe in Eindhoven, waar ze een enthousiast en betrokken lid van de gemeenschap was. Bezig met de liturgie, betrokken op de wereld om haar heen, en zeker ook met haar medezusters. Zorg om anderen, niet zozeer om haar zelf. De laatste tijd was ze erg verzwakt door ziekte en allerlei ongemakken. Dit was voor haar lastig te handelen, ze vond het moeilijk om afhankelijk te zijn van zorg en verpleging. Ze begon de moed allengs op te geven en wilde graag haar leven in handen van de Heer te leggen. Toen ze dit eenmaal had besloten, is het snel gegaan. Ze werd bedlegerig en at en dronk nauwelijks meer. Ze heeft nog fijn kunnen praten met haar familie en rustig afscheid kunnen nemen van haar medezusters en anderen en iedereen te bedanken. Vervolgens is ze in alle rust heengegaan. Nu is ze daar waar ze graag wilde zijn.

Wij bedanken onze zusters, haar familie, medebewoonsters van Terhaghe, personeel van St. Annaklooster en onze eigen contactpersonen, voor de goede zorgen rondom Wilma en

bidden dat ze nu rust en vrede vindt. We zullen haar zeer missen. Dag lieve Wilma, rust zacht.

(Mvd/Boxtel/mzola-nl/dec17)